

cũng có cả mùi cà-ry.

Thần kiến cà-ry của tôi chỉ được hoàn toàn rũ bỏ sau khi tôi được hân hạnh nghỉ khỏe một đêm (và dĩ nhiên là nhiều đêm sau đó nữa) trong phòng riêng của một nữ kỹ giả Ấn từng từng học ở Tây phương. Nàng giải thích rằng nếu không có cà-ry đàn bà Ấn sẽ mất hết mãnh lực yêu đương. Tôi phản đối thì nàng hỏi :

— Tại sao anh không ưa cà-ry Ấn độ mà lại ưa nước mắm ? Sở dĩ đàn bà nước anh có làn da mịn, có lửa yêu đương ngút cháy làm đàn ông thế giới say mê là nhờ nước mắm. Anh đã đọc bản phúc trình của một nhóm khoa học gia về đặc tính của nước mắm chưa ? Chắc là chưa, vì nếu đã đọc rồi anh phải biết rằng trong nước mắm có một chất đặc biệt, ngoài chất đạm, làm cho cơ thể người đàn bà quyến rũ hơn (1). Cà ri cũng vậy, nó tạo cho phụ nữ Ấn một sự hấp dẫn khác thường mà phải nhập cuộc mới biết rõ.

Cà-ry Ấn khác gì ngapi của Diên diện hoặc đưa cái kim chi của Cao ly, mỗi quốc gia có một món ăn riêng thích hợp với phong thổ và bản tính

(1) — Người thứ Tám đồng ý với nhận định này : trong từ điển ma túy gợi tình Dictionary of Aphrodisiacs của Harry E. Wedeck, trang 165, có nói đến nước mắm, và cho đó là một thứ nước sốt kích dâm, gồm hai chất gợi tình là photpho và muối.

dân tộc ... Em ăn cà-ry buổi sáng, buổi trưa buổi tối và ban đêm, miệng em, tóc em, da thịt em sặc mùi cà-ry, tại sao anh yêu em ? Em hơi lắm phải không ?

— Không, em có mùi thơm đặc biệt.

— Đó là cà-ry đỏ. Nhưng thôi, anh đã ghét cà-ry thì còn yêu con gái Ấn làm gì nữa ?

Đêm ấy, tôi phải đầu hàng người đẹp vô điều kiện. Thú thật là người nàng rất thơm tho mặc dầu nàng nghiện cà-ry hơn là tôi nghiện rượu huyết-ky và thuốc lá Salem nữa.

Và cũng từ đêm ấy tôi mới yêu cà-ry Ấn, tôi yêu người Ấn, tôi yêu đàn bà Ấn.

Cho nên tim tôi suýt ngừng đập khi tôi thấy một cô gái Ấn mặc đồ din bó sát thân thể, lướt qua ghé tôi. Mắt tôi hoa lên vì trên ngực nàng, giữa cặp nhũ hoa đỏ sộ và căng cứng của nàng chêm chệch một cái cà-vạt đen, cái cà-vạt mặt hiệu mà ông Hoàng dặn tôi lưu ý.

Té ra người đẹp là sứ giả của tình báo bạn.

Nàng chỉ bước qua bàn ăn của tôi rồi lững thững ra sân đi khuất sau những bụi cây rục rộ màu đỏ. Tôi vội vã rượt theo. Thấy tôi rượt theo nàng bước nhanh thêm. Tôi cứ lẻo đẹo như vay cho đến khi nàng trở vào khách sạn và lên lầu. Cửa phòng nàng mở hé, tôi đánh bạo xò vào. Thật ra, chẳng có gì đáng trách, vì nàng với tôi là đồng

nghiệp, tôi lại có nhiệm vụ tiếp xúc với nàng.

Lúc tôi vào đến nơi thì nàng đã cởi cà vạt ra khỏi cổ, và vắt trên ghế. Nàng đứng bên cửa sổ, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, làm tôn thêm những đường cong trên ngực nàng. Nàng nhướn miệng cười, tay chống nạnh khiến tôi khựng người. Tôi muốn chạy tới ngoạm vào miệng nàng một cái, nhưng nàng đã ôn tồn:

— Cà vạt của ông đâu ?

Khi ấy tôi mới nhận thấy ngu xuẩn. Tôi muốn tiếp xúc với nàng mà lại cất cà vạt trong va-li để trong phòng. Tôi đang ấp úng thì nàng xoa tay:

— Thôi, ông khỏi cần trưng cà vạt ra nữa, vì chúng tôi đã biết ông là đại tá Văn Bình. Tuy nhiên, theo chỉ thị thượng cấp, tôi phải thử lại cho chắc.

Tưởng làm gì, chứ nàng muốn « thử » thì tôi sẵn sàng ký cả hai tay. Nàng bảo tôi:

— Phiên ông giờ tay lên ?

Giờ tay... ôi chao người đẹp cần thận quá ! Nhưng tôi cũng cứ tuân lệnh vì nhận thấy chẳng mất mát gì, biết đâu còn có lợi nữa là khác.

— Quay lưng lại, tiến vào sát tường ?

Tôi tiếp tục vâng lời nàng.

— Đứng như vậy không được, ông phải đứng nghiêng, thân với tường thành góc 60 độ, hai chân xoạc ra.

— Có sợ tôi hại cô ?

— Nếu ông là Văn Bình giả mạo thì rất đáng sợ.

— Nhưng cô đã biết tôi là Văn Bình chính hiệu ?

— Ông có gì chứng tỏ ông là Văn Bình chính hiệu.

— Giấy tờ trong bóp phôi.

— Vì thế, tôi mới yêu cầu ông đứng yên để lục túi. Bây giờ ông cứ đứng yên không được cựa cạy, vì tôi đã hướng nòng súng vào xương sống ông, ông có cử chỉ nào khả nghi thì tôi lấy cò.

— Tôi chẳng đại gì làm bậy để chết một cách vô ích. Nếu phải chết, tôi cũng xin được ngắm cò một lát đã.

— Ông đa tình ghê...

— Cô là người đàn bà đẹp nhất mà tôi được gặp trong đời.

Tôi đang tán tỉnh thì phập một tiếng, khẩu súng bắn đạn bằng dây nhựa epôxy kêu lên một tiếng khô khan. Hai viên đạn nhựa dán chặt hai bàn tay tôi vào tường. Hai viên đạn tiếp theo dán chặt hai bàn chân tôi xuống đất.

Tôi la lên:

— Ở kia, tại sao cô lại hành hạ tôi như thế này ?

Thiếu nữ cười:

— Để thử xem ông là Văn Bình thật hay giả, tôi đã nói mà ông quên rồi sao ? Nào, ông chịu

khó một lát tôi chỉ cần đo áp huyết của ông thôi.

Tôi nghe tiếng giầy của nàng. Nàng rón rén đến sau lưng tôi, đeo cái máy áp huyết vào cánh tay. Chưa hợp tác với tinh báo Đức hậu chiến lần nào nên khi ấy tôi có cảm tưởng ban giám đốc của họ gồm toàn người điên. Muốn đo áp huyết thì để tôi nằm dài trên giường rồi tha hồ đo, tại sao lại bắt đứng như tượng, tay chân bị trói bằng dây nhựa? Và lại, đo áp huyết để làm gì? Áp huyết cao hay áp huyết thấp là chuyện riêng của tôi, chẳng ăn nhậu gì đến tinh báo Tây Đức...

Súng bắn đạn nhựa là một trong những phát minh mới nhất của kỹ nghệ gián điệp. Có nhiều loại súng époxi; súng bắn ra những sợi dây dính vào tường, trong chớp mắt biến thành cái thang dây dai bền như dây thép, người đứng dưới đất có thể đánh đu treo lên bin-dính cao chục tầng; súng bắn ra những hòn bi tròn, đụng vào vật cứng tóe ra nhiều sợi dây nhỏ lẫn lẫn, dùng để trói.

Nhựa époxi nổi tiếng rắn chắc, tuy nhiên, tôi vẫn có đủ tài nghệ giắt phăng ra. Khi vận công, tôi có thể bẻ gãy xiềng sắt, huống hồ dây nhựa. Nhưng tôi vẫn không đời thế. Tôi cần kiên nhẫn xem người đẹp còn giở thêm trò gì nữa.

Nàng thấp hơn tôi cái đầu nên nàng phải kiễng chân lên để cột chặt máy đo áp huyết. Nàng chỉ

cách tôi một gang tay, hơi thở thơm tho của nàng phả vào mặt tôi. Rồi tóc nàng, làn tóc mềm mềm, chạm mũi tôi. Tâm thần tôi mê mẩn, tôi từ từ cúi mặt xuống.

Như bị điện giật, nàng ngàng phất đầu lên. Tôi hôn ngay vào môi nàng. Nàng ôm ghì lấy tôi và hôn trả. Chúng tôi quấn chặt vào như vậy có lẽ đến 5 phút đồng hồ.

Nàng còn trẻ mà có nhiều kinh nghiệm như thiếu phụ lọc lõi trường đời. Cái hôn của nàng có thể làm đàn ông yếu tim phải đứt mạch máu mà chết. Lực sĩ vô địch thể vận chỉ ôm hôn nàng một phút trước khi tranh tài chắc chắn sẽ bị đại bại. Vì nàng có ma lực làm tay chân rời rã, tôi đang đứng trên nền phòng mà tưởng đang lơ lửng trên chín tầng mây xanh, chân tôi dính vào mông mà tưởng như rơi rụng đầu mắt.

Tôi đang bàng hoàng nửa mê nửa tỉnh thì phía sau có tiếng ra lệnh:

— Xong rồi.

Nàng vội buông tôi ra. Nàng nhả tôi một cách đột ngột và phũ phàng như thể ném cái vỏ đồ hộp vừa ăn hết vào thùng rác.

Một tiếng cười khanh khách nổi lên. Tôi nín thở, vận châu khí lên đầu ngón tay, và xẹt một, tiếng, tôi đã dứt hai tay ra khỏi dây nhựa époxi. Tiếp theo là hai chân tôi được tự do.

Tiếng cười khanh khách tôi vừa nghe là của một bà già da mồi tóc bạc đứng ở góc phòng. Thira trong phòng từ nãy đến giờ ngoài tôi và cô gái Ấn kêu gọi đang còn người thứ ba nữa.

Bà ta trạc 60, mũi lõ, mắt xanh, da trắng đỏ, có lẽ là người Đức. Tuy đã già khom khem, bà ta còn đẹp. Katharin Hepburn 60 tuổi được coi là rất đẹp, bà ta còn đẹp hơn Hepburn nhiều. Khuôn mặt bà ta cũng phẳng phất khuôn mặt quyến rũ của Hepburn, thần tượng màn bạc mấy chục năm trước.

Bà ta nghiêng mình thì lễ :

— Chào đại tá, tôi là Côrin, đặc phái viên của ông tổng giám đốc tinh báo Liên bang Tây Đức.

Tôi giận tím mặt song nề bà Côrin tuổi già nên lễ phép chào lại. Bà Côrin chỉ cô gái Ấn :

— Đây là một trong các nữ nhân của tôi.

Tôi lớn tiếng :

— Thưa bà Côrin, tôi rất kính trọng bà, song đó không phải là lý do để tôi không phản đối thái độ của bà. Xin bà cho biết tại sao bà lại dùng tôi làm trò hề ?

Bà Côrin ngồi xuống ghế :

— Ông thấy không, tôi đã sai đặt sẵn ba cái ghế thật êm trong phòng, là để chúng ta cùng ngồi trò chuyện thân mật. Tôi được nghe ông Hoàng nói nhiều về ông, giờ đây tôi mới tin. Thú thật với ông, từ trước đến nay tôi không tin nên tôi mới

thử lại.

— Bà thử tôi ?

— Vâng, tôi thử ông, ông đừng giận tôi nhé. Ông thường nhường nhịn đàn bà, tôi lại là đàn bà già, chắc ông đã sẵn lòng tha thứ cho tôi rồi. Bây giờ ông đã hết ghét tôi chưa ?

Tôi bị xị, không biết trả lời ra sao nữa. Bà Côrin bằng tuổi mẹ tôi, nếu giờ này mẹ tôi còn sống. Bà đã xin lỗi không lẽ tôi còn bắt lỗi bà nữa. Phươ g chi còn có cô gái Ấn đẹp tuyệt trần đang nhìn tôi, cười tủm tỉm... Tôi đành lui binh, và trả lời bằng nụ cười hòa giải.

Bà Côrin chia thuốc lá mời tôi :

— Nghe nói ông ưa Salem nên tôi chờ được gặp ông mới dám bóc gói Salem này. Sở dĩ tôi phải bày trò lơ lửng như vậy là để thử xem ông phản ứng ra sao trước sự khêu gọi của nữ giới. Vì những công việc mà chúng tôi sắp giao cho ông liên hệ quá mật thiết với đàn bà.

Cầm cái máy đo áp huyết xinh xắn lên tay, bà Côrin giải thích tiếp :

— Thật ra, đây không phải là máy đo áp huyết như ông thường thấy tại bệnh viện. Mà đây là máy đo phản ứng con người trước yêu lực đàn bà. Khi người ta hôn nhau, mọi bộ phận trong cơ thể đều làm việc dữ dội, mạch máu gia tăng áp lực, hạch mồ hôi tiết ra, hơi thở cũng mạnh hơn mực bình thường.

tóm lại, cơ thể xúc động dữ dội. Hơn là một nghệ thuật khó khăn, nhưng nghệ thuật hơn chỉ có lợi trong nghề gián điệp nếu người đàn ông truyền cảm xúc mạnh mẽ cho đàn bà, bắt người đàn bà tuân theo mệnh lệnh của mình; còn nếu hơn mà đàn ông lại bị đàn bà sai khiến thì vụt đi.

Từ trước đến nay, các sở gián điệp chỉ dạy nhân viên mỗi chài đối phương, nhưng chưa có cách nào đo được mức độ hữu hiệu chính xác. Cái máy đo phản ứng này là phát minh vô cùng quan trọng của tình báo liên bang Tây Đức. Tôi rất hài lòng là ông được máy chấm đậu hạng tối ưu.

— Bà nói đùa đấy chứ ?

— Tôi nói thật. Ông ạ, Với đồng tuổi trên đầu như thế này, tôi nó đùa với ông làm gì. Máy này vừa đo phản ứng đàn ông trong khi gần gũi đàn bà, lại vừa chấm điểm. Có nhiều hạng khác nhau, từ tốt xuống xấu, tuy nhiên cách cho điểm lại rất công bằng, còn công bằng hơn giáo sư cho điểm học sinh nhiều lắm. Nó có một bộ óc điện tử tối tân, chứa đựng hồ sơ của hơn hai trăm ngàn nhân viên điển hình mà nó đã đo. Sau khi đo ông, máy đo hỏi ý kiến của bộ óc điện tử, bộ óc liền tham khảo thư khố, so sánh kỹ lưỡng, rồi cho điểm. Từ lúc đo đến lúc cho điểm chỉ mất một phút đồng hồ. Nếu là óc người thì phải làm toán cả tuần lễ

cũng chưa xong.

Theo chỗ tôi biết ông là một trong số rất ít nam nhân viên trong thế giới tự do được máy chấm đậu tối ưu. Tỷ lệ tối ưu này chỉ chiếm 1/5000, nghĩa là trong số 5.000 nhân viên ưu tú mới có được 1 nhân viên tối ưu. Nhân danh tình báo Tây Đức, tôi lấy làm vinh hạnh được hợp tác với ông.

— Bà quá khiêm tốn. Ông Hoàng dặn tôi đặt mình dưới sự điều khiển của bà.

-- Ông nói quá đáng. Một người tài ba kỳ lạ như ông không thể nào lại chịu sự điều khiển của tôi được. Chúng tôi còn thua kém ông rất nhiều.

Chà, khách sáo quá ! Hoạt động với phụ nữ già thường con cả con kẻ lằng nhằng như vậy. Nếu tôi không dứt khoát, bà Corin còn đưa đầy ngọt ngào cho đến đêm cũng chưa hết. Tôi đành hỏi toạc :

— Thưa bà, chừng nào tôi nhận việc ?

Bà Corin cất cái máy đo phản ứng vào ví, cái ví ketchup, lớn bằng gạt-táp của học sinh trung học :

— Nếu ông không có điều gì trở ngại thì tôi xin giao công tác cho ông ngay bây giờ.

— Vâng, tôi xin sẵn sàng.

— Vậy, ông hãy bắn chết một nữ điệp viên của địch. Bắn chết rồi lấy dao vằm nát mặt để khỏi nhân diện.

Giọng tôi hơi run.

— Thưa bà ... tôi phải bắn chết và vằm nát mặt một người đàn bà ...

— Phải, một người đàn tuyệt đẹp ...

II

Tôi giết người đàn bà ấy...

GIẾT người là công việc thường ngày của tôi, từ khi tôi bước vào nghề gián điệp hành động. Nói vậy không phải là tôi thích giết. Vì nếu tôi không giết, tôi sẽ bị giết. Sau hơn 10 năm trong nghề, tôi không còn nhớ đã giết bao nhiêu người nữa. Có những kẻ đáng chết, song cũng có những kẻ chết oan. Đôi khi để bảo vệ một bí mật liên quan đến tính mạng của hàng triệu người tôi đã phải nhân tâm hy sinh tính mạng của một vài người.

Tuy vậy, tôi rất thận trọng khi phải xử trí với đàn bà. Tôi đã thắng tay từ chối những điệp vụ mà đàn bà sẽ là nạn nhân của tôi. Nhưng cũng có trường hợp tôi không được quyền từ chối.

Sở Mật vụ của nước tôi cần tiền, tôi phải làm thuê để kiếm tiền. Nếu tôi từ chối, ông Hoàng sẽ nguy đến nơi. Hàng trăm nhân viên trên khắp thế